

UZASADNIENIE

M. C. został oskarżony o to, że w dniu 16 czerwca 2013 r.

w W., woj. (...), poprzez uderzenie ręką w głowę D. F. spowodował u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała w postaci urazu twarzy ze złamaniem kości twarzoczaszki po lewej stronie, naruszając czynności narządu ciała, żucia trwające dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kutnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą

w Ł., wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. VII K 773/13, uznał oskarżonego M. C. za winnego tego, że dnia 16 czerwca 2013 r.

w W., woj. (...), poprzez uderzenie ręką w głowę D. F. spowodował u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała w postaci urazu twarzy ze złamaniem kości twarzoczaszki po lewej stronie, naruszając czynności narządu ciała, żucia trwające dłużej niż 7 dni, czym wypełnił dyspozycję przepisu art. 157 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 złotych oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 80 zł oraz pozostałe koszty sądowe w wysokości 286,80 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Na podstawie art. 444 k.p.k., art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k., prokurator zaskarżył powyższe rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie: art. 58 § 3 k.k. i art. 157 § 1 k.k., polegającą na zaniechaniu wskazania art. 58 § 3 k.k. w podstawie wymiaru kary i wymierzenie oskarżonemu M. C. kary grzywny contra zapisowi art. 157 § 1 k.k., który nie przewiduje za ten czyn kary grzywny, a jedynie karę pozbawienia wolności do lat 5.

W konkluzji apelacji prokurator, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 1

i 2 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w podstawie wymiaru kary również art. 58 § 3 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji błędnie przytoczył podstawę prawną wymierzonej oskarżonemu kary. Powyższe uchybienie stanowiło niewątpliwie obrazę przepisów prawa materialnego.

Stosownie do treści przepisu art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., każdy wyrok powinien wskazywać zastosowane przepisy ustawy karnej. Przytoczenie odpowiedniej podstawy prawnej rozstrzygnięcia winno być dokonane przez sąd w sposób kompletny

i staranny. Ma to znaczenie kluczowe o tyle, że stanowi kanwę do wymierzenia oskarżonemu określonego rodzaju kary i środków karnych oraz uzasadnia ich rozmiary odsyłając do przepisów ustawy. W żadnym wypadku nie może dochodzić

do sytuacji, iż wymierzona oskarżonemu kara nie ma żadnego odniesienia w treści przepisów podawanych za materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia. Na gruncie niniejszej sprawy wyrok z tychże przyczyn nie mógł się ostać w jego dotychczasowym brzmieniu.

W przedmiotowej sprawie dopuszczalność wymierzenia oskarżonemu kary grzywny na podstawie przepisu art. 58 § 3 k.k. zamiast kary przewidzianej w ustawie karnej za zarzucany mu czyn z art. 157 § 1 k.k. nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego.

Błędem sądu meriti było jednak niewskazanie przez sąd pierwszej instancji w podstawie prawnej wymierzonej oskarżonemu kary grzywny art. 58 § 3 k.k. Treść art. 157 § 1 k.k., bez zastosowania art. 58 § 3 k.k., nie pozwala bowiem na wymierzenie sprawcy tegoż przestępstwa kary grzywny samoistnej.

Mając na względzie powyższe okoliczności, sąd odwoławczy uwzględnił apelację wniesioną przez prokuratora i dlatego na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną wymierzonej oskarżonemu M. C. kary grzywny przyjął art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. W pozostałej części wyrok jako odpowiadający prawu sąd odwoławczy utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., mając na uwadze względy słuszności, Sąd Okręgowy w Łodzi zwolnił oskarżonego M. C. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w niniejszej sprawie. Oskarżony M. C. nie przyczynił się bowiem w żaden sposób do uchybienia procesowego sądu pierwszej instancji, którego naprawa nastąpiła w orzeczeniu sądu odwoławczego, na skutek uwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez prokuratora.